

Az evangéliumért...

Köszöntés: Irgalom, béke és szeretet adassék nektek bőségesen, akiket az Atya Isten szeretett, és a Jézus Krisztus megtartott (Júd 1-2).” Ámen.

Gyülekező ének: 356. dicséret: „Felvirradt áldott szép napunk!”

Fennálló ének: 173. dicséret: „Nem vagyunk mi magunkéi, ...”

Fő ének: 261. dicséret: „Kegyelmes Isten, kinek kezébe ...”

Előfohász: „Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az Úr! Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, az Úr színe előtt járhatok az élők földjén (Zsolt 116,7-9).” Ámen.

Lekció: Pál apostol Rómaiakhoz írott levele 1. fejezet 1-7. verse: „**Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol, akit Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért, az ő Fiáról, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a szentség Lelke szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Jézus Krisztus a mi Urunk, általa kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet, akik közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus elhívottai. Mindazoknak, akik Rómában vagytok, Isten szereteteinek, elhívott szentjeinek: Kegyelem nektek és béke Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.**”

Előima: Urunk, élő Istenünk, hálát adunk Neked a feltámadás örömeért, hogy nem hagytál bennünket sötétségben, hanem világosságot gyújtottál szívünkben a Te Fiad által. Köszönjük, hogy megszólítasz bennünket ma is, ahogyan egykor megszólítottad tanítványaidat. Köszönjük, hogy ismersz minket személyesen: eleséseinkkel, kérdéseinkkel, bizonytalanságainkkal együtt. Urunk, sokszor mi is kérdezzük, mint Péter: „Mi lesz a másikkal?” Sokszor hasonlítgatunk, aggódunk, és közben elfelejtjük meghallani a Te személyes hívásodat. Kérünk, csendesítsd el most a szívünket. Nyisd meg a fülünket, hogy meghalljuk a Te szavadat. Adj alázatot, hogy ne mások útját kutassuk, hanem a magunk elhívását értsük meg. Szentlelked által taníts bennünket, hogy felismerjük a Te hangodat, és erőt kapjunk arra, hogy kövessünk Téged. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 226. dicséret 2. verse: „Gyűjtsd meg szövétnekét...”

Textus: János evangéliuma 21, 20-25: „**Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és**

megkérdezte: Uram, ki az, aki elárul téged? Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: Uram, hát vele mi lesz? Jézus pedig így szólt hozzá: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem! Elterjedt tehát a testvérek között az a mondás, hogy ez a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem ezt: Ha akarom, hogy megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Ez az a tanítvány, aki bizonyosságot tesz ezekről, és megírta ezeket, és tudjuk, hogy igaz az ő bizonyágtétele. De van sok egyéb is, amit Jézus tett, és ha azt mind megírnák egytől egyig, úgy vélem, maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.“

Húsvétot megelőző Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A húsvéti örömhír fényében állunk ma is: Krisztus feltámadt, legyőzte a halált, és új életet ajándékozott. De ez az új élet nem elvont valóság, hanem nagyon is személyes elhívás. A mai igeszakaszban két tanítvány áll előttünk: Péter és János. Két különböző út, mégis egy Úr, egy hivatás: Krisztust követni. Pétert már megszólította az Úr. Hallotta a hívást: „Legeltesd az én juhaimat!” Megtört emberként, tagadásából felemelve, bűnbocsánatot nyerve kap küldetést. Péter már tudja, mit jelent a kegyelem. Ismeri az Istent, aki szeret – ahogyan az evangélium mondja: „Úgy szerette Isten a világot...” (ld. Jn 3,16). És ismeri a Krisztust, aki megbocsát és helyreállít (ld. Jn 21,15–19).

És mégis... ott van benne a kérdés. Megfordul, és látja Jánost. A másik tanítványt. Azt, aki „Jézus keblére hajolt” az utolsó vacsorán. A szeretett tanítványt. És megszólal benne az emberi kérdés: „**Uram, hát vele mi lesz?**”

Ismerős ez a kérdés. Nemcsak Péter kérdése. A miénk is. Mi lesz a másikkal? Mi az ő útja? Mi az ő küldetése? Miért olyan, amilyen? Miért kap más, mint én? Péter érteni akarja Jánost. A szeretett tanítványt. Azt, aki különös közelségben volt Jézussal. Aki a szeretet tanúja. Aki úgy nyugodott Jézus kebelén, ahogyan a Fiú az Atya kebelén van (ld. Jn 1,18). János élete a szeretetből fakad, és a szeretetről tesz bizonyosságot.

Péter – a megtért, a helyreállított – most már nem irigyen, hanem felelősséggel kérdez. Törődik a másikkal. Aggódik érte. Érdeklődik a jövője felől. Ez már a kegyelem munkája benne: a közösségben élő tanítvány szíve.

De Jézus válasza meglepő: **„Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!”** Ez a válasz egyszerre határozott és felszabadító. Jézus nem magyarázza meg János útját. Nem ad részletes tervet. Nem hasonlítja össze a tanítványokat. Egyetlen dolgot mond: **Te kövess engem!**

A gyülekezet életében is látunk különböző szolgálatokat. Van, aki „Péterként” láthatóbb feladatot kap, és van, aki „Jánosként” csendesebben, de nem kevésbé fontos módon szolgál. Gondoljunk csak két egyszerű példára: a templomszolgára és a pénztárosra. A templomszolga elsőként érkezik. Kinyitja a templomajtót, előkészíti a templomot, gondoskodik a rendről. Sokszor észre sem vesszük a munkáját – csak akkor, ha valami hiányzik. A pénztáros másféle felelősséget hordoz. Rábízott javakat kezel, számol, felelősséget vállal az anyagiak rendjéért. Az ő szolgálata bizalomra épül, és pontosságot kíván. Két különböző feladat. Két különböző ajándék. És mégis: egy Úr. Mi mégis hajlamosak vagyunk kérdezni: melyik a fontosabb? melyik a „nagyobb” szolgálat? De Jézus válasza ma is ugyanaz: **„Te kövess engem!”** Nem az a kérdés, hogy a másik mit kapott. Nem az a kérdés, hogy az ő szolgálata látványosabb-e, vagy felelősségteljesebbnek tűnik-e. Hanem az: **te hűséges vagy-e abban, amit rád bízott az Úr?** Mert a templomszolga és a pénztáros is ugyanabból él: Isten szeretetéből. És ugyanarra hívtak: hogy életükkel bizonyítsák Krisztusról.

Ne a másik útját figyeld. Ne a másik sorsát mérlegeld. Ne a másik életéért aggódj úgy, hogy közben elfelejted a saját elhívásodat. Mert minden tanítványnak személyes útja van Krisztussal. János útja a szeretet bizonyágtétele. Péter útja a szolgálat, a pásztorolás, a szenvedés vállalása. És egyik sem kevesebb a másiknál. Mert mindkettő Krisztushoz köt.

A gyülekezet azonban félreérti Jézus szavait. Elterjed a mondás: „Ez a tanítvány nem hal meg.” De Jézus nem ezt mondta. Nem halhatatlanságot ígért, hanem küldetést: maradni, élni, szolgálni – amíg az Úr eljön. Ez fontos számunkra is. Mert a keresztyén élet nem arról szól, hogy kivételek vagyunk a halál alól, hanem arról, hogy **életünk ideje alatt a szeretet hordozói vagyunk**. Amíg élünk: szolgálunk. Amíg élünk: remélünk. Amíg élünk: a szeretet éltet. És ebben van az evangélium egyik legszebb titka: nyitva marad.

János evangéliuma nem lezárt történet. Azt mondja: annyi minden történt még, hogy a világ sem tudná befogadni a könyveket. Miért? Mert az evangélium nemcsak könyvben íródik. Hanem **szívekben**. Élő emberek életében. Bizonyoságtévők láncolatában. Egy folytonosságban, amely Pétertől Jánoson át Pál apostolon keresztül egészen hozzánk ér. Vannak „Jánosok” ma is. Vannak „Péterek” ma is. Vannak „Pálok” ma is. És vannak, akik csendben, hűségesen követik Krisztust – név nélkül, de szeretetben.

Az egyház ott él igazán, ahol az Igazságra figyel. És az Igazság nem eszme, hanem személy. Ahogy Jézus mondja: „Azért jöttem, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról” (Jn 18,37). És a kereszttel világossá válik, mi ez az igazság: a bűnös helyére lépő Megváltó szeretete (Jn 19,35). Ezt az Igazságot látta János. Ezt az Igazságot hirdette a gyülekezet. És erre mondja a közösség: „Tudjuk, hogy az ő bizonyoságtétele igaz.”

Testvéreim, ma is ez a kérdés áll előttünk: Nem az, hogy a másikkal mi lesz. Nem az, hogy ki meddig él. Nem az, hogy ki milyen utat kap. Hanem ez: **Követed-e Krisztust?** Mert ez a legkiválóbb út, a szeretet útja. A hűség koronája. A hit oszlopa. A szeretet útja, amely soha el nem múlik. Maradj meg ezen az úton, férfitestvérem. Ábrázold ki a szeretetet, nőtestvérem. Engedd, hogy életed „lakhelye” legyen a szerető Istennek. És ne feledd: az evangélium ma is íródik. Nem könyvek lapjain elsősorban, hanem élő szívekben. A te szívedben is. **Te kövess engem. Ámen.**

Utóima: Urunk, Jézus Krisztus, hálát adunk Neked a Te Igédért, amely ma is élő és ható. Köszönjük, hogy nem hagysz bennünket bizonytalanságban, hanem világosan szólsz hozzánk: „Kövess engem!” Köszönjük, hogy nem mások életére irányítod a tekintetünket, hanem személyesen hívsz el bennünket a Veled való közösségre. Bocsásd meg, amikor másokhoz mérjük magunkat, amikor aggódunk mások sorsa felől, és közben eltévedünk a saját utunkon. Taníts bennünket hűséges követésre. Adj nekünk megmaradást a hitben, erőt a szolgálatban, és szeretetet, amely nem fogy el. Kérünk, formáld életünket élő bizonyágtétellé, hogy amíg élünk, Téged szolgáljunk. És most eléd hozzuk könyörgéseinket: Kérünk Urunk a Te egyházadért szerte a világon: őrizd meg az igazságban, hogy mindig Rád figyeljen, és hűségesen tegyen bizonyágot Rólad. Kérünk gyülekezetünkért: adj egységet és szeretetet közöttünk, hogy egymás terhét hordozva, egymásért felelősséget vállalva élhessünk. Kérünk a szolgálattelvőkért: a látható és a csendes szolgálatokban egyaránt. Erősítsd meg őket, hogy örömmel és hűséggel végezzék munkájukat, nem egymáshoz mérve magukat, hanem Téged követve. Kérünk a betegekért és szenvedőkért: légy közel hozzájuk, vigasztald és gyógyítsd őket a Te akaratod szerint. Kérünk a gyászolókért: adj nekik reménységet a feltámadás örömeiben, és tapasztalják meg a Te jelenlétét vigasztalását. Kérünk azokért, akik útkeresésben vannak, akik kérdeznek, kételkednek vagy eltévedtek: szólítsd meg őket, és vond magadhoz őket szereteteddel. Kérünk Urunk a világért: adj békességet a háborúságok között, igazságot az igazságtalanság helyett, és irgalmat az emberi szívekbe. Formáld a mi életünket is élő bizonyágtétellé, hogy amíg élünk, Téged szolgáljunk, és szereteted tükröződjön bennünk. Tarts meg bennünket a hitben, erősíts a reménységben, és vezess a szeretet útján, amely soha el nem múlik. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Ő, az Úr, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései (Zsolt 105,7).”

Áldás: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat? Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket (Lk 24, 32-33).”

Záró ének: 475. dicséret: „Imádkoztatok és buzgón kérjétek, ...”